

I denne Forbindelse maa det endvidere understreges, at Begrundelsen for, at Staten kan træde til med betydelige Tilskud til Højskolerne, baade til Skolernes Drift og til Understøttelse til Eleverne, er, at de bygger paa, at den unge skal tage sig fri fra sit sædvanlige Erhverv i nogle Maaneder for alene at søge en aandelig Udvikling, som han synes han trænger til, uden først og fremmest at tænke paa, om Højskoleopholdet kan gavne ham fremtidig under Udøvelsen af hans Erhverv. Det stemmer derfor ikke vel med denne Forudsætning at opgive Kravet om Højskolernes almene Karakter, og med de betydeligt forøgede Tilskud, som Udvalget stiller Forslag om, skulde Mulighederne synes at være til Stede for, at Højskolerne kan trives og virke paa deres historiske Grundlag uden at behøve at skulle hverve Elever ved Tilbud om en Undervisning, som er Højskoletanken fremmed.

Der har derfor i Udvalget været Enighed om, at Folkehøjskolen bør følge den historiske Linie og lægge Hovedvægten paa den *almendannende Undervisning*, og at kun saadanne Skoler bør kunne anerkendes som Folkehøjskoler. Andre Skoler, der foretrækker at lade *faglig Undervisning* — omend paa Højskolens Grund — faa en større Plads, bør vel kunne betragtes som en *Højskoleform* og have Ret til Tilskud efter Højskoleloven, men bør ikke kunne anerkendes som Folkehøjskoler.

Disse Synspunkter, hvorved man har tilstræbt at skabe Klarhed om Højskolebegrebet og fjerne den Mulighed for en Forflygtigelse af dette, som Udviklingen af en faglig Undervisning paa Højskolens Grund har vist Tendens til, finder Udtryk dels i Lovens Titel, hvor der tales om „Folkehøjskoler og andre tilsvarende Skoler for den voksne Ungdom“, dels i Overskriften til Lovens første Afsnit, der taler om „de forskellige Højskoleformer“, dels endelig i selve Indholdet af § 1, hvor Betegnelsen „Folkehøjskoler“ forbeholdes de Skoler, der lægger Hovedvægten paa den almindennende Undervisning („rene“ Højskoler), medens Skoler med Højskolepræg, der lader faglig Undervisning faa en større Plads, henføres til Faghøjskoler og Landbrugsskoler.

Nogen yderligere Bestemmelse af Folkehøjskolens Begreb — som i den finske og svenske Højskolelov — har man ikke anset det for nødvendigt at give, da Begrebet er historisk fastslaaet, og der ikke har raadet Tvivl om dets principielle Indhold, jfr. ovfr. Sp. 3335.

Som noget for Folkehøjskoler og de andre i Paragraffen nævnte Skoler fælles fastslaaes det dog, at de skal være *Kostskoler* med dertil indrettede selvstændige Lokaler, saaledes at Eleverne som Regel bor paa Skolen i Undervisningstiden, idet man herved har ønsket at fremhæve den Betydning for Højskolens Arbejde, der tillægges Samlivet mellem Lærere og Elever og mellem disse indbyrdes (Kollegiformen).

Faghøjskoler bestemmes som Skoler, der giver et enkelt Fag en fremtrædende Plads i den almindennende Undervisning. Det forudsættes her, at Undervisningen i et særligt Fag eller en Fagkreds er trukket frem, saaledes at den almindennende Undervisning, der stadig maa være et Hovedformaal, samles om dette Fag og de Emner, der har Forbindelse dermed; fra Folkehøjskoler med Fagafdelinger — hvorom nærmere nedenfor — adskiller Faghøjskolerne sig ved, at denne særlige Undervisning følges af alle Skolens Elever.

Det maa kræves, at der indrømmes den almindennende Undervisning og Højskolens Arbejdsmaade og Principper i det hele en saadan Plads, at Skolen staar i nær Forbindelse med det væsentlige i Højskoletanken og med Rette kan anerkendes som en Højskoleform, og herved adskiller Faghøjskolerne sig begrebsmæssigt fra de egentlige Fagskoler, over for hvilke — navnlig de tekniske Skoler — den praktiske Afgrænsning søges opnaaet ved Bestemmelsen om, at en Faghøjskole ikke maa give den for en Livsstilling foreskrevne Uddannelse eller forberede til nogen rettighedsgivende Eksamen eller til Optagelse paa en Eksamensskole.